

115. ÍRÁS

A LEGFELSŐBB LÉNY

AZ ATYA Isten esetében a hozzá fűződő fiúi viszony a legmagasabb rendű kapcsolat. A Legfelsőbb Istennel kapcsolatban bármely besorolás elnyerésének előfeltétele a fejlődés — tenni kell valamit és lenni kell valamivé.

1. A FOGALOMRENDSZER HATÁRAINAK VISZONYLAGOSSÁGA

¹ A részleges, tökéletlen és fejlődő értelmes elmék elvesztettek lennének a világmindenségben, képtelenek lennének az első okszerű gondolati váz kialakítására, ha sem a magasabb rendű, sem az alacsonyabb rendű elmék nem rendelkeznének azzal a saját képességgel, hogy létrehoznanak egy *egyetemes keretrendszert*, amelyben gondolkodhatnak. Ha az elme nem képes következtetéseket levonni, ha nem képes az igazi eredetek mélyére hatolni, akkor szükségképpen olyan következtetésekre jut és olyan eredeteket tár fel, amelyek az általa meghatározott kitételek keretein belül hordozhatják a következetes gondolkodás jegyeit. És miközben a teremtményi gondolatok megfogalmazásához szükséges egyetemes keretek nélkülözhetetlenek az értelem józan működéséhez, azok egyúttal, kivétel nélkül, kisebb-nagyobb mértékben tévesek.

² A világegyetemről alkotott fogalmi keretek csak függő értelemben igazak; olyan használható segédeszközök ezek, amelyeknek végül teret kell engedniük az egyre növekvő mindenségrendi ismeretszerzés kiteljesedésének. Az igazság, a szépség és a jóság, az erkölcsiség, az erkölcs-tan, a kötelesség, a szeretet, az isteniség, az eredet, a létezés, a cél, a beteljesülés, az idő, a tér, sőt még az Isten-ség értelmezései is csak viszonylagosan tekinthetők igaznak. Isten sokkal de sokkal több, mint egy Atya, viszont az Atya az ember legmagasabb rendű fogalma Istenről; a Teremtő-teremtmény viszony Atya-Fiú jellegű leírását pedig az Orvontonban, a Havonában és a Paradicsomon megismerendő, a halandóit meghaladó Istenség-fogalmaitok fogják pontosítani. Az embernek halandói világegyetemi keretek között kell gondolkodnia, de ez nem jelenti azt, hogy nem alkothat meg más, magasabb rendű keretrendszert, amelyen belül gondolatok születhetnek.

³ A világegyetemek mindenségének megértését a halandók számára megkönnyítendő úgy jelöltük meg a különböző mindenségrendi valóságsszinteket, mint véges, abszonit és abszolút szinteket. Ezek közül csak az abszolút minősül korlátlanul örökkévalónak, valóban létező jellegűnek. Az abszonitok és a végesek a végtelenség eredeti

és elsődleges abszolút valóságának származékai, módosulásai, korlátozódásai és felhígulásai.

⁴ A véges területei Isten örökkévaló célja folytán léteznek. A felsőbb és alsóbb rendű véges teremtmények elméleteket gyárthatnak, és így tettek eddig is, a véges dolgok szükségességéről a mindenségrendi gazdaságban, de azok végső soron csakis azért léteznek, mert Isten így akarta. A világegyetem nem magyarázható meg, és egy véges teremtmény sem képes ésszerű magyarázattal előállni saját egyéni létéről anélkül, hogy ne hivatkozna az ősi lények, a Teremtők vagy elő-teremtők korábbi cselekedeteire és előbb-létezett akarására.

2. A FELSŐSÉG ABSZOLÚT ALAPJA

¹ Létező nézőpontból semmi új sem történhet a galaxisokban, mivel a VAGYOK-ban eredendően meglévő teljes végtelenség örökmód jelen van a hét Abszolútban, működési társulást alkot a hármasegységekben és átviteli társulást képez a trioditákban. Az a tény azonban, hogy a végtelenség létezőleg jelen van ezekben az abszolút társulásokban, semmiképpen sem teszi lehetetlenné új, mindenségrendi élményelviség elérését. A véges teremtményi nézőpontból a végtelenség sok olyasmit foglal magába, amely magvábanvaló, és sok olyasmit, amely inkább a jövőbeli lehetőségek rendjébe, semmint a jelenlegi ténylegességek közé tartozik.

² Az érték különleges elem a világegyetemi valóságban. Nem értjük, hogy bármely végtelen és isteni dolog értéke hogyan növelhető tovább. Azt viszont értjük, hogy a *jelentéstartalmak* módosíthatók, sőt talán még magasabb szintre is emelhetők a végtelen Istenség kapcsolataiban. Az élményelvi világegyetemek számára még az isteni értékek is a ténylegességek szintjére emelkedhetnek a valóság-jelentéstartalmak mélyebb megértésével.

³ Az egyetemes teremtés és evolúció teljes terve az összes tapasztalási szinten nyilvánvalóan a lehetséges-ségeknek a ténylegességekkel való alakulásán alapul; és ez az átváltozás éppúgy a tér-, elme- és szellempotencia területeivel függ össze.

⁴ A mindenségrendbeli lehetőségek ténylegesen is létezővé alakítását szolgáló, ismert módszerek szintről szintre változnak, és azok a végesben élményelvi evolúció, az abszonitban pedig élményelvi meglényegülési jellegűek. A létező végtelenség a mindent magába foglaló saját magát tekintve valóban korlátlan, és éppen ennek a mindent magába foglaló jellegének kell szükségszerűen tartalmaznia még az evolúciós véges tapasztalás lehetőségét is. És

az ilyen élménybeli növekedés lehetősége világegyetemi ténylegességgé válik a Legfelsőbbel és a Legfelsőbbben létesített triodita kapcsolatokon keresztül.

3. AZ EREDETI, A TÉNYLEGES ÉS A MAGVÁBANVALÓ

¹ Az abszolút mindenségrend fogalmi értelemben hártatlan; az, hogy ennek az elsődleges valóságnak a kiterjedését és a természetét meghatározzuk, tulajdonképpen egyet jelent azzal, hogy korlátok közé szorítjuk a végtelenséget és lecsupaszítjuk az örökkévalóság tiszta fogalmát. A végtelen-örök, az örök-végtelen eszméje kiterjedését tekintve korlátlan, tényét tekintve pedig abszolút. Az Urantián nem volt, ma sincs és nem is lesz soha a végtelenség valóságát vagy a valóság végtelenségét pontosan kifejezni képes nyelv. Az embernek, a végtelen mindenségrendben élő véges teremtménynek be kell érnie a hártatlan, korlátlan, kezdet és vég nélküli létezés torz értelmezésével és durva közelítésű fogalmaival, mely létezés megértése valóban meghaladja a képességeit.

² Az elme sohasem remélheti, hogy megragadhatja egy Abszolút fogalmát anélkül, hogy előbb meg ne próbálkozzon az ilyen valóság egységének megbontásával. Az elme minden széttartó dolog egyesítője, de e széttartás hiányában már nem talál olyan alapot, amelyből kiindulva értelmes fogalmak kialakításával próbálkozhatna.

³ A végtelenség elsőfajú tömbjét előbb részekre kell bontani és csak ez után próbálkozhat az ember a végtelenség megértésével. A végtelenségben létezik egység és ezt ezekben az írásokban mint a VAGYOK-ot — a teremtményelme első sarkételét — mutattuk be. Azonban egy teremtmény sohasem lesz képes megérteni, miként van az, hogy ez az egység kettősséggé, hármasegységgé és sokféleséggé alakul, miközben korlátlan egység marad. Hasonló problémával szembesül az ember, amikor a Háromság osztatlan Istenségét Isten többes megszemélyesülésével összevetve szemléli.

⁴ Pusztán az embernek a végtelenségtől való távolsága okozza, hogy a végtelen fogalmát a nyelvben egyetlen szó fejezi ki. A végtelenség egyrészt EGYSEG, másrészt vég és korlátok nélküli SOKFÉLESÉG. A végtelenség a véges értelmek érzékelésében a teremtményi bölcséletnek és a létező dolgok véges bölcséletének legnagyobb látszólagos ellentétét alkotja. Noha az ember szellemi természete az istenimádat tapasztalásában felér az Atyához, aki végtelen, az ember értelmi felfogóképességét a Legfelsőbb Lény fogalma azonban már teljes mértékben kimeríti. A Legfelsőbbön túl a fogalmak már egyre inkább nevek; egyre kevésbé a valóság igazi megjelölései; egyre inkább a véges

megértésnek a végest meghaladóira irányuló teremtményi kivetítései.

⁵ ¶ Az abszolút szint egyik alapfelfogásában három szakasz kikötésére van szükség:

⁶ 1. *Az Eredeti.* Az Első Forrás és Középpont korlátlan fogalma, a VAGYOK ama forrás-megnyilatkozása, amelyből minden valóság ered.

⁷ ¶ 2. *A Tényleges.* A ténylegesség három Abszolútjának, a Második, a Harmadik és a paradicsomi Forrásnak és Középpontnak az egyesülése. Az Örökkévaló Fiú, a Végtelen Szellem és a Paradicsom Sziget e trioditája alkotja az Első Forrás és Középpont eredetiségének tényleges kinyilatkoztatását.

⁸ ¶ 3. *A Magvábanvaló.* A lehetőségesség három Abszolútjának, az Istenségi, a Korlátlan és az Egyetemes Abszolútnak az egyesülése. A létbeli lehetőségesség e trioditája képezi az Első Forrás és Középpont eredetiségének magvábanvaló kinyilatkoztatását.

⁹ ¶ Az Eredeti, a Tényleges és a Magvábanvaló kölcsönös egymásra hatása hozza létre a végtelenségen belül azokat a feszültségeket, melyek eredménye a minden világegyetemi növekedés lehetősége; a növekedés pedig a Hét-szeres, a Legfelsőbb és a Végleges természete.

¹⁰ Az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan Abszolút társulásában a lehetőségesség abszolút, míg a ténylegesség kibontakozó jellegű; a Második, a Harmadik és a paradicsomi Forrás és Középpont társulásában a ténylegesség abszolút, a lehetőségesség pedig kibontakozó jellegű; azt viszont nem állíthatjuk, hogy az Első Forrás és Középpont eredetiségében a ténylegesség vagy a lehetőségesség akár létező, akár kibontakozó lenne — *az Atya van.*

¹¹ Időbeli nézőpontból a Tényleges az, ami volt és ami van; a Magvábanvaló az, ami kialakulóban van és ami lesz; az Eredeti pedig az, ami van. Örökkévalósági nézőpontból az Eredeti, a Tényleges és a Magvábanvaló közötti különbségek már nem ennyire nyilvánvalók. E hármasságok a Paradicsom-örökkévalósági szinteken így nem különíthetők el. Az örökkévalóságban minden van — csak még nem minden nyilvánult meg az időben és a térben.

¹² Teremtményi nézőpontból a ténylegesség lényegi valót jelent, a lehetőségesség pedig képességet. A ténylegesség központi létezésű és kifelé, a végtelenség pereme felé terjeszkedik; a lehetőségesség a végtelenség peremétől befelé halad és a minden dolog középpontjába tart. Az eredetiség először kiváltja, majd pedig egyensúlyozza a valóság-átalakulás körének kettős mozgását, azaz a lehetségesekből a ténylegesekbe való átmeneteket és a létező ténylegesek magvábanvalóvá alakulását.

¹³ A lehetségesség három Abszolútja a mindenségrend tisztán örökkévaló szintjén működik, tehát abszolútként sohasem működnek az abszolútát el nem érő szinteken. Az alászálló valóság szinteken a lehetségesség trioditája a Véglegessel és a Legfelsőbbön megnyilvánult. A magvábanvaló esetleg nem válik ténylegessé egyes abszolútát el nem érő szintek egyes részein az időben, de ez a részek halmozai esetében már nem igaz. Isten akarata általánosan érvényesül, az egyénnel kapcsolatban esetleg nem mindig, az egészet tekintve viszont minden esetben.

¹⁴ A mindenségrend létezőinek középpontja a ténylegesség trioditájában van; legyen szó szellemről, elméről vagy energiáról, mindnek a Fiú, a Szellem és a Paradicsom alkotta eme társulásban van a központja. A szellem-Fiú személyisége jelenti az alapmintát minden személyiség számára az összes világegyetemben. A Paradicsom Sziget lényegi valója olyan alapminta, amelynek a Havona tökéletes, a felsőbb-világegyetemek pedig tökéletessé váló kinyilatkoztatását testesítik meg. Az Együttes Cselekvő egyszerre alkotja a mindenségi energiát elme-megélevenítesét, a szellemcél megfogalmazódását és az anyagi szintek mennyiség- és térítési okainak és hatásainak, valamint a szellemi szint akarati okainak és mozgató tényezőinek egységesülését. Egy véges világegyetemben, illetőleg egy véges világegyetem számára a Fiú, a Szellem és a Paradicsom a Véglegesben, illetőleg a Véglegesen működik, mivel a Végleges a Legfelsőbb határolja és korlátozza.

¹⁵ Az ember a paradicsomi felemelkedésben a Ténylegességet (az Istenség Ténylegességét) keresi. E keresés során az ember a Lehetségességet (az emberi isteniség kiteljesedésének lehetőségét) fejleszti ki. A tényleges ember, a magvábanvaló ember és az örökkévaló ember egymás melletti létezését és szerves egységesülését pedig az Eredeti teszi lehetővé.

¹⁶ ¶ A mindenségrend végleges lendületes sajátsága a valóságnak a lehetségességből a ténylegességbe való folyamatos áramlásával magyarázható. Elvileg egyszer véget érhet ez az átalakulás, de ez gyakorlatilag lehetetlen, hiszen mind a Magvábanvaló, mind a Tényleges az Eredeti (a VAGYOK) körébe van kötve, és ez az azonosulás mindörökké lehetetlenné teszi a világegyetem folyamatos fejlődésének korlátozását. Bármi, ami a VAGYOK-kal azonosul, sohasem hagyhatja abba a fejlődést, mivel a VAGYOK magvábanvalóinak ténylegessége abszolút, és a VAGYOK ténylegesének lehetségessége szintén abszolút. A ténylegesek mindig új utat nyitnak az addig lehetetlen magvábanvalók létrejöttéhez — minden emberi döntés nem csak hogy új valóságot tesz ténylegessé az emberi tapasztalásban, hanem új képességet is teremt az emberi növekedésre. Az ember ott él minden gyermekben, és a morontia fejlődő

lény ott lakozik az érett, Istent ismerő emberben.

¹⁷ Állandósult növekedés sohasem alakulhat ki a mindenségrendben sehol, hiszen a növekedés alapjai — az abszolút ténylegesek — korlátlanok, továbbá a növekedési lehetőségek — az abszolút magvábanvalók — határtalanok. Gyakorlati szempontból nézve a világegyetem bölcselői arra a következtetésre jutottak, hogy olyan dolog, hogy *vég*, nem létezik.

¹⁸ Korlátolt nézőpontból természetesen sokféle vég létezik, sok tevékenység befejeződik, de tágabb nézőpontból, magasabb világegyetemi szintről nézve a dolgoknak nincs végük, csak az egyik fejlődési szakaszból a másikba való átmenet van. A világmindenség legalapvetőbb állandó jegyét az egyes világegyetemi, a Havona, a felsőbb-világegyetemi és a külső világegyetemi korszakok alkotják. Viszont még ezek az egymással egymásra következő viszonyban lévő alapegységek sem lehetnek többek, mint viszonylagos tájékozódási pontok az örökkévalóság végtelen országútján.

¹⁹ A Legfelsőbb Lény igazságának, szépségének és jóságának végső térnyerése legfeljebb csak azokat a végleges isteniségi abszonit sajátosságokat tárhatja fel a fejlődő teremtmény előtt, melyek az igazság, a szépség és a jóság fogalmi szintjén túl vannak.

4. A LEGFELSŐBB VALÓSÁG FORRÁSAI

¹ A Legfelsőbb Isten *eredeteinek* bármely értelmezését a paradicsomi Háromsággal kell kezdeni, ugyanis a Háromság eredeti Istenség, a Legfelsőbb pedig származtatott Istenség. A Legfelsőbb *növekedésének* bármely értelmezésekor figyelembe kell venni a létező trioditákat, mivel magukba foglalnak minden abszolút ténylegességet és minden végtelen lehetségességet (az Első Forrással és Középponttal közösen). Az evolúciós Legfelsőbb pedig a magvábanvaló-tényleges átváltozásnak — a magvábanvalók ténylegesekké való átalakulásának — a csúcspontját és személyes akarati góciát alkotja a létező véges szintjében, illetőleg szintjén. A két triodita, a tényleges és a magvábanvaló, magába foglalja a világegyetemi növekedési viszonyok teljes egészét.

² A Legfelsőbb forrása a paradicsomi Háromságban van — az örökkévaló, tényleges és osztatlan Istenségben. A Legfelsőbb elsősorban szellem-személy, és e szellem-személy a Háromságból származik. A Legfelsőbb másodsorban viszont növekedési — evolúciós növekedési — Istenség és e növekedés a két trioditából, a ténylegesből és a magvábanvalóból ered.

³ Ha nehéz elképzelnetek, hogy a végtelen trioditák képesek a véges szinten működni, akkor vegyétek figyelembe, hogy az ő végtelenségüknek magában kell hordoznia a

véges lehetségességét; a végtelenség magába foglal minden dolgot a legalacsonyabb rendű és legkorlátozottabb véges létezésről kezdve a legmagasabb rendű és korlátlanul abszolút valóságokig.

⁴ Valójában nem azt nehéz felfogni, hogy a végtelenben benne foglaltatik a véges, hanem azt, hogy e végtelen ténylegesen miként is nyilvánul meg a véges számára. De a halandó emberben lakozó Gondolatigazító az egyik örök bizonyíték arra, hogy még az abszolút Isten (abszolútként) is közvetlen kapcsolatot teremthet és ténylegesen teremt még a legalacsonyabb rendű és legutolsó, sajátakarral rendelkező világegyetembeli teremtményekkel is.

⁵ A ténylegest és a magvábanvalót együtt magukba foglaló trioditák a véges szinten a Legfelsőbb Lénnel együtt nyilvánulnak meg. E megnyilatkozási eljárás egyszerre közvetlen és közvetett: közvetlen annyiban, hogy a triodita-kapcsolatok közvetlenül a Legfelsőbbben tükröződnek és közvetett annyiban, hogy azok a meglényegült abszonit szint közvetítésén keresztül erednek.

⁶ A legfelsőbb valóság, amely teljes véges valóság, a külső tér korlátlan potenciáljai és a minden dolog közép-pontjában lévő korlátlan ténylegesek közötti lendületes növekedés állapotában van. A véges területe ténylegesen így jelenik meg a Paradicsom abszonit képviselőinek és az idő Legfelsőbb Teremtő Személyiségeinek együttműködésén keresztül. A három nagy magvábanvaló Abszolút korlátozott lehetőségeinek megérését a Világmindenség Építészeinek és az ő tapasztalás-meghaladó munkatársaiknak abszonit működése biztosítja. És amint e lehetőségek egy bizonyos érettségi szintet elérnek, a Legfelsőbb Teremtő Személyiségek kiemelkednek a Paradicsomról, hogy hozzáfogjanak a kifejlődő világegyetemeknek a tényleges létezés állapotába hozásával kapcsolatos korszakos munkájukhoz.

⁷ A Felsőség növekedése a trioditákból származtatható; a Legfelsőbb szellem-személye pedig a Háromságból; a Mindenható erő-előjogai azonban a Hétszeres Isten istenség-eredményein alapulnak, míg a Mindenható Legfelsőbb erő-előjogainak a Legfelsőbb Isten szellem-személyével való társulására az Együttes Cselekvő segédkezése révén kerül sor, aki a Legfelsőbb elméjét mint társulási ténnyezőt biztosítja ebben az evolúciós Istenségben.

5. A LEGFELSŐBB VISZONYA A PARADICSOMI HÁROMSÁGHOZ

¹ A Legfelsőbb Lény a személyes és szellemtermészetének valóságát tekintve abszolút értelemben függ a paradicsomi Háromság lététől és tevékenységétől. Míg a Legfelsőbb növekedését a triodita-kapcsolat határozza meg, addig a Legfelsőbb Isten szellem-személyisége a paradicsomi

Háromságtól függ, illetőleg abból származik, amely mindig is az a tökéletes és végtelen állandóságot mutató abszolút középpont-forrás marad, mely körül a Legfelsőbb evolúciós növekedése fokozatosan kibontakozik.

² A Háromság működése a Legfelsőbb működésével van kapcsolatban, mert a Háromság minden (teljes) szinten működik, beleértve még a Felsőség működési szintjét is. Amint azonban a Havona korszakot lassan felváltja a felsőbb-világegyetemek korszaka, úgy a paradicsomi Istenségek gyermekeinek teremtő cselekedetei háttérbe szorítják a közvetlen teremtőként működő Háromság észlelhető tevékenységét.

6. A LEGFELSŐBB VISZONYA A TRIODITÁKHOZ

¹ A ténylegesség trioditája a Havona utáni korszakokban továbbra is közvetlenül fog működni; a paradicsomi gravitáció az anyagi lét alapelemeire gyakorol vonzást, az Örökkévaló Fiú szellemgravitációja közvetlen hatással van a szellemlétezés alapértékeire, az Együttes Cselekvő elmegravitációja pedig csalhatatlanul ragadja meg az értelmi lét minden alapvető jelentéstartalmát.

² De amint a teremtő tevékenységek minden egyes szintere egyre kijebb terjeszkedik a feltérképezetlen térben, tevékenységük és létük egyre távolabbra kerül a központi elhelyezkedésű teremtő erők és isteni személyiségek közvetlen hatásától — az abszolút Paradicsom Szigetétől és az ott lakozó végtelen Istenségektől. Ezért a mindenségrendi létezés ezen egymást követő szintjei egyre nagyobb mértékben válnak függővé a végtelenség három Abszolút lehetőségén belül végbemenő fejlődés eredményeitől.

³ A Legfelsőbb Lény olyan mindenségrendi segédkezési lehetőségeket foglal magába, melyek nem nyilvánulnak meg egyértelműen az Örökkévaló Fiúban, a Végtelen Szellemben vagy a Paradicsom Szigetének nem-személyes valóságaiban. Mindezt az alapján jelenthetjük ki, hogy szem előtt tartjuk e három alap-ténylegesség abszolútságát, ugyanakkor a Legfelsőbb növekedése nemcsak az Istenség és a Paradicsom eme ténylegességeiben nyilvánul meg, hanem az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan Abszolúton belül végbemenő fejlődésben is megjelenik.

⁴ ¶ A Legfelsőbb nem csak annyiban növekszik, amennyiben a fejlődő világegyetemek Teremtői és teremtményei elérik az Istenszerűséget, hanem azáltal is gyarapodik e véges Istenség, hogy a teremtmény és a Teremtő ellenőrzése alá vonja a nagy világegyetem véges lehetőségeit. A Legfelsőbb mozgása kettős: kitartóan halad a Paradicsom és az Istenség felé és átfogóan közelít a magvábanvaló Abszolútok határtalanságához.

⁵ A jelenlegi világegyetemi korszakban ez a kettős mozgás a nagy világegyetem alászálló és felemelkedő személyiségeiben nyilvánul meg. A Legfelsőbb Teremtő Személyiségek és minden isteni társuk a Legfelsőbb kifelé irányuló, széttartó mozgását tükrözi, míg a hét felsőbb-világegyetemből érkező felemelkedő zarándokok a Felsőség befelé irányuló, egy pontba tartó haladását jelzik.

⁶ A véges Istenség mindig kettős viszonyt keres, egyrészt befelé irányulót, a Paradicsom és annak Istenségei felé tartót, másrészt kifelé irányulót, a végtelenség és a benne lévő Abszolútok felé tartót. A Teremtő Fiakban megszemélyesülő és az erőtér-szabályozókban erőként megnyilvánuló paradicsomi-teremtő isteniség hatalmas kitörése jelzi a Felsőségnek a lehetséges területeire való óriási mértékű kiadását, míg a nagy világegyetem felemelkedő teremtményeinek vég nélküli folyama a Felsőségnek a paradicsomi Istenséggel alkotandó egységbe való tömörülését mutatja.

⁷ Az emberi lények már tudják, hogy a láthatatlan mozgása néha a láthatatlannak a láthatóra gyakorolt hatásait megfigyelve érzékelhető; és mi a világegyetemben pedig már régóta tudjuk, hogy a Felsőség mozgásait és főirányait azáltal érzékelhetjük, hogy e változások visszatükröződéseit a nagy világegyetem személyiségeiben és mintáiban megfigyeljük.

⁸ Bár nem tudjuk biztosan, de úgy hisszük, hogy a Legfelsőbb, mint a paradicsomi Istenség véges tükröződése örök fejlődésben halad a külső tér felé; viszont a külső tér három Abszolút magyábanvalójának korlátjaként ez a Legfelsőbb Lény örökmód a paradicsomi összetartóként igyekszik működni. És úgy tűnik, hogy e kettős mozgások felelősek a jelenlegi szervezett világegyetekben folyó alaptevékenységek többségéért.

7. A LEGFELSŐBB TERMÉSZETE

¹ A Legfelsőbb Istenségében az Atya-VAGYOK viszonylag teljesen megszabadult a végtelenség-állapot, az örökkévalóság-lét és az abszolútság-természet jelentette korlátoktól. A Legfelsőbb Isten viszont csak azáltal szabadult meg az összes lételvi korláttól, hogy egyetemes működésbeli élményelvi kötöttségeket vett magára. A tapasztalásra való képesség megszerzésével a véges Isten annak tényleges használatára is szükségét érez; az örökkévalóságtól való mentesüléssel a Mindenható szembetalálja magát az idő korlátaival; a Legfelsőbb pedig csak úgy ismerhette meg a növekedést és a fejlődést mint a létezés részlegességének, a természet kiteljesítetlenségének és a lét nem-abszolútságának eredményét.

² Mindezek szükségképp az Atya terve szerint valók, amely erőfeszítésre épülő véges fejlődést, kitartásra építő teremtményi előrelépést és hiten alapuló személyiségfejlődést határozott meg. Az Atya, miután így elrendelte a

Legfelsőbb tapasztalás-evolúcióját, lehetővé tette a véges teremtmények számára, hogy létezzenek a világegyetemben és élményelvi fejlődéssel egykor majd elérjék a Felsőség isteniségét.

³ ¶ Minden valóság, beleértve a Legfelsőbbet és még a Véglegest is, kivéve a hét Abszolút korlátlan értékeit, viszonylagos. A Felsőség ténye a paradicsomi erőn, a Fiúszemélyiségen és az Együttes cselekedeten alapul, viszont a Legfelsőbb növekedése az Istenségi Abszolútban, a Korlátlan Abszolútban és az Egyetemes Abszolútban testesül meg. És a magasabb egységbe foglalódó és egyesülő Istenség — a Legfelsőbb Isten — annak a véges árnyéknak a megszemélyesülése, melyet a paradicsomi Atya, az Első Forrás és Középpont kifürkészhetetlen természetének végtelen egysége vet a nagy világegyetemre.

⁴ Amilyen mértékben a trioditák közvetlenül működnek a véges szinten, olyannyira gyakorolnak hatást a Legfelsőbbre, aki nem más, mint az Abszolút Tényleges és az Abszolút Magyábanvaló természet véges sajátosságainak Istenség-összpontosulása és mindenségrendi összegződése.

⁵ ¶ A paradicsomi Háromságot abszolút elkerülhetetlen dolognak tekintjük; a Hét Tökéletes Szellem nyilvánvalóan Háromsági-elkerülhetetlen; a Legfelsőbb erő-elmé-szellem-személyiség ténylegesülése pedig bizonyosan maga az evolúciós elkerülhetetlenség.

⁶ Nem úgy tűnik, hogy a Legfelsőbb Isten elkerülhetetlen volt a korlátlan végtelenségben, ugyanakkor jelenlévőnek látszik minden valóságszinten. Ő az evolúciós tapasztalás összpontosítója, összegzője és összefogója, aki Istenség-természetében eredményesen egyesíti e valóságérzékelési mód eredményeit. És mindezeket láthatóan azzal a céllal teszi, hogy hozzájáruljon a Végleges Isten *elkerülhetetlen meglényegüléséhez*, az ő tapasztalást meghaladó és végesen túllépő megnyilvánulásához.

⁷ A Legfelsőbb Lény értékelése nem lehet teljes a forrásának, a működésének és a végzetének figyelembevétele nélkül: itt a létrejövő Háromsághoz, a tevékenység világegyeteméhez és a közvetlen beteljesülést jelentő Háromsági Véglegeshez fűződő viszonyáról van szó.

⁸ Az evolúciós tapasztalás összegzésének folyamatával a Legfelsőbb összekapcsolja a végest az abszonittal, pontosan úgy, ahogy az Együttes Cselekvő elméje szerves egységbe rendezi a személyes Fiú isteni szellemiségét a paradicsomi minta megváltozhatatlan energiáival, és miként az Egyetemes Abszolút jelenléte egyesíti az Istenség tevékeny működését a Korlátlan válaszadási képességgel. Ez az egység pedig szükségképpen a minden dolog és minden lény Első Atya-Okának és Forrás-Mintájának eredeti egysége észrevétlen munkálásának kinyilatkoztatása.

⁹ [Ennek az írásnak az összeállítását egy, az Urantián ideiglenesen állomásozó Fenséges Hírívő hitelesítette.]